

Jean-Paul Sartre (1905-1980) bývá v dějinách moderního myšlení zpravidla definován jako představitel ateistického existencialismu. Předložená diplomová práce se zabývá zejména čtyřmi filosofickými texty tohoto autora, ve kterých je ateistické téma explikováno se zvláštní názorností. Pokouší se postihnout filosofickou relevanci Sartrova ateismu, jeho vývoj od fenomenologických souvislostí "Bytí a nicoty" (1943) přes kladení problému do roviny praxeologie a etiky v přednášce "Existencialismus je humanismus" (1945) a Sartrův záměr inspirovat zdůvodnění ateismu interpretací "Descartových filosofických koncepcí" (Karteziánská svoboda, 1946). Na konci života pak Sartre po zkušenosti s marxistickým humanismem přehodnocuje ateismus v textu "Naděje nyní" (1980, spoluautor B. Lévy). Úkolem práce je zachytit nejen diskontinuitu mezi různými zdůvodněními ateismu v Sartrových spisech, ale také případné společné motivy.